

FUTÓ FELHŐK ALATT

(Látod, Anna, ősz ütötte fák között rohanok tőled el. A keréknyomok között futok, sáros ösvényen, ütemesen, ahogy a kezekben kattog az óra. A melegítő-felsőm fedí vállad, a szemed kísér – mozgó piros pont vagyok a sűrűsödő fák között, a szemed itt a hátamban, a lapockáim között érzem a tekinteted, s nem futhatok lassabban, mint ahogy futok. Csúszik a sár, a felén túl vagyok, a nehezén nem, még nem, mindenütt a versenyen a vég a nehéz, az a vég, a domb-ra fel, ahol állasz. Rendesen zihál a tüdőm, kicsit erő-sítek, már topogsz a barna fatörzs körül, hunyorítasz, szeretne látni a szemed, nézed a stoppert. Messzi-ről ág recseg, minden riad, amerre rohanok, már jól látlak, integetsz – gyorsabban, gyorsabban, vége.

Látod, Anna, milyen némán jövünk a súlyosodó este hangjaiban. Arcod a vállamhoz szorul, hallgatsz, s igyekszel akkorákat lépni, mint én a hosszú lábaimmal, máskor neveltünk ezen, most csak szorítod a kezem, s szemedben, a pillák rései mögött szána-lom. Holnap utolsó versenyem lesz, így látták jónak, teljesen utolsó, bevégeztetett – utolsó, súlyos nevű Anna. Azért beszélhetsz, nevethetsz is, mert már az utcákon vagyunk, az erdő messze, s már sötétedik. A kigyúlt neonok megsápasztják az arcod, Anna, s tenyereden látszanak az erek, ahogy simogatsz. Egész nap nem szóltam hozzád, elfoglaltam magam hosszú rohanással, készüléssel kívül-belül, ne haragudj, nehéz nekem most, és holnap is nehéz egy ilyen kivé-nült futónak, ilyen szíjas lábúnak, akit három éve nem vert meg senki ötezer méteren.

Látod, Anna, egészen hazahoztalak, kezéd a kilin-csen, s nem hívsz be, ismersz, halk hangú, tűz nélkü-li éjszakák ezek most, a verseny előtt. Mondom az-

tán: ne gyere holnap, máskor se jöttél, most minek jönnél, majd este, a győzelem után. És szeretlek, esőnevű Anna.)

Benyitott. Az öltözőben megcsapta orrát az izzadság szaga. Izgatott lett, leült a fogasa alá. Megnézte az óráját: fél négy.

Egy órám van még a bemelegítésig – gondolta. Ledőlt a keskeny fapadra, az ablak alá. A melegítőfelsővel befedte az arcát, de úgy, hogy az orra és a szája szabadon maradjon. Mélyeket lélegzett, közben rázogatta a lábát. Lazított.

– Itt vagy?

– Itt.

Felnézett. Rudi, az edző állt előtte, köpködte a tökmagot.

– Nem zavarlak?

– Nem. Eső kéne. Kemény a pálya.

– Nem baj.

– Nem gondoltad meg?

– Nem.

– Muszáj verseny neked? Nem elég a bankett, miegymás?...

– Muszáj.

– Kár lenne lebögni.

– Ne félj.

– Ahogy gondolod. Akkor: ahogy megegyeztünk. Váltott iram. Nem kockáztatni. Ha nem muszáj, ne vezess nekik. Ügyelj a Kölyökre. Mert nagyon gyors.

– Idő?

– Háromnegyed. Kezdd el.

(Látod, Anna, a bemelegítés háromnegyed óra mindössze, negyvenöt perc, s máris úgy érzem, órák óta futok itt a fűben a féltő fák között. A hangszó-

róban hatszor mondták eddig a nevemet, köszöntenek engem ott belül a betonkatlanban, s én itt kívül futok magamban – veled. Most teszel-veszel, dolgozol a fehér üvegek fölött, állandóan az órára rebben a szemed, most melegít, gondolod, most még mindig, most már fut, rohan, most már vége – vége. Már siet a sportzsákkal, nagyokat lépve, futó felhők alatt.)

Levetette a melegítőjét. Könnyedén megütögette a combizmait. Köpött. Három mély lélegzetet vett. Előrehajolt, „kirázta” a kezeit. Oldalt nézett: Bodoni úr, a gondnok húzta újra az elmosódott vonalakat. Bodoni úr megállt. Nadrágjáról lerázta a rászállt mészport, és azt mondta:

– Bunyózd meg őket, Öreg.

Felsorakoztak a fehér vonal mögé. Eldördült a pisztoly. Az öreg rögtön élre állt. Kristály-ritmusban futott a többiek előtt.

(Látod, Anna, rohanok a többiek élén, kicsit öreg vagyok, igaz, de nézd, milyen hosszúak a lépéseim, más rég abba hagyta volna, de én nem, én nem, én csak ma, majd itt, a tizenkét és fél kör után, akkor végzem be ezt a dolgot, ezt az örök futást, önfeledt futást, esőben, hóban, tűzben, szürkülő mezőkön, bíbor pályákon – a futást, ami életemnek része volt. Látom magam most, mint soha: eső, eső, felcsapott sálak az arcomon, a hajamban, a fehér mezen, ernyők alatt ordító haverek, a számtantanár, aki akkor látott először pályát, hajrá, tüzek, összefutó fehér vonalak, cél, zuhanó sötétség, hányásszag, hang: fijam, fijam, minek így kifutni magad.

Most figyelnem kell, Anna, a Kölyök erősít, itt liheg a nyakamon, szemem sarkában látszik a keze,

mellém ér, liheg erősen, még tűröm, fárasztom egy kicsit, hirtelen robbantok, belevágok, már megnyugszik, mögöttem üget újra, messze, tíz méter messze mögöttem, örvendj, gondollak, Anna.)

A hatodik körben a Kölyök hirtelen erősített, előzött, s az Öreg most mögötte maradt, szorosan. Nézte a Kölyök hátán a számot: 726.

(Látod, Anna, aki győzni akar, nem vezethet végig, ezt most gondoltam; vereség, tudod, amikor a szemem sarkából megláttam a Kölyköt, rögtön belevágtam, és ő is, és én is, nagyon belevágtam, egyszer csak nem tudtam lépést tartani vele, pedig kínlódtam eleget, s most itt ez az alattomos szúrás a jobb tudóm alatt, harapom a szám, nehogy feladjam. Messze elfutott a Kölyök, már alig látom számát, pedig tudom: 726, most már mindig tudni fogom a számát, és ezt a szúrást a mellkasom alatt, ezt is örökké tudni fogom, gondolhattam volna, a hirtelen erősítéstől van, attól, s most már ordítanak a Kölyöknek a drukkerék.

Látod, Anna, azt a keserves Úristenit, hogy megnyomtam ezt a kört, s még mindig előttem a Kölyök, messze, húsz méter messze előttem, irtózatosan grimaszodom, te nézel belül, és mosolyogsz rajtam, a száználmas mindig-mindenhol-győzni-akarásomon, én már ilyen vagyok, mosolyogj nyugodtan a grimaszaimon. Már elmúlt a fájdalom, mennyivel könnyebb, erősítek, rohanok a Kölyök után, kicsit kínozom magam, hajszolom, már itt a Kölyök, már mellette vagyok – várj csak, megugratlak én –, mellé érek, kicsit bólintok, előrenyújtom a fejem, azt hiszi a Kölyök, előzni akarok, kétségbeesetten belevág, az akarás megbénítja, zihál, elszögletesednek a mozdu-

latai, megbújok mögötte, s mikor már teljesen ki-
küzdte-kínlódta magát ellenem, hirtelen robbantok,
megint helyreállt a rend, én elől, a Kölyök mögöt-
tem, nem fáj már semmi, lebben a lábam, a holtpont
elmúlt, vidulj, csendes nevű Anna.)

Csengettek: utolsó kör. Az Öreg pirosra gyúlt fejjel,
fényes szemekkel vezetett. Mögötte, szorosan mögöt-
te a Kölyök futott kisápadt végtagokkal. Bodoni úr,
a pályagondnok rettenetesekeket ordított:

– Húzd meg, Öreg. Húzd meg, Öreg!

(Látod, Anna, ilyenkor minden változik: az ég barna,
a fű sötétkék, a fehér csíkok beleégnek a szemedbe,
s ez már az utolsó előtti egyenes. Erősíteni kell, a lá-
bam tömör, nehéz tömb, forró kő a nyelvem, tűzko-
hó a szám, a kezeim szabálytalanul verdesnek, mint
golyó találta madár szárnyai – mik jutnak eszem-
be –, erősíteni kell, még, még, liheg a Kölyök a nya-
kamban, még érzem, nem hátradőlni, erősíteni, utolsó
kanyar, jól rádőlni, lazítani vállból, szembe rohan a
célegyes.

Látod, Anna, ez már a vég, az igazság utolsó száz
métere, vezetek, a Kölyök mögöttem dobog, vezetek,
örömben középre húzódok, az egyes pályáról ki
középre, rohanhatnak utánam, látszik a szalag, nézzé-
tek, ezt csak én tudom, a finisben mosolyogni, én
egyedül.

Látod, Anna, aki győzni akar, ne vicsorítson mo-
solyt a tapsolók felé! Villanás – hirtelen tört elém
a Kölyök. Az üresen hagyott belső pályán, a fű mel-
lett lopózott előre, a cél előtt négy méterrel ért el,
és húsz centivel – ordítani tudnék, hiába dobtam
előre magam –, húsz centivel vert meg!)

– Könnyelmű volt az Öreg – mondták. – Odadobta az első helyet. Ha belül marad, biztosan győz. Nem tudta volna a Kölyök megkerülni. Nem lett volna ereje.

Bodoni úr annyit mondott:

– Nem akarta megnyerni.

Az Öreg ellilult fejjel feküdt a fűben. Felállt, kezét fogott a győztessel.

– Gratulálok – mondta.

Bement az öltözőbe, megeresztette a vízcsapot. Zubogtatta magára a vizet. Megtörülközött. Lassan felöltözött. Kiöblítette a száját. Kijött. A csupasz ülés-sorok előtt Rudi várta.

– Ugye, mondtam. Nagyon gyors. Kár volt.

– Kár.

– Balra mész?

– Nem. Egyenesen.

– Viszlát.